

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM**

DOM
2018-04-09
Meddelad i Stockholm

Mål nr
15357-17

Avdelning 30

FINANSINSPEKTIONEN

KLAGANDE

Kattvik Financial Services AB, 556607-4737

Ink. 2018-04-11

Ombud: Advokat Hans Schedin och jur.kand. Sigrid Wittbom

Dnr. 17-10446

MAQS Advokatbyrå AB

Box 7009

103 86 Stockholm

MOTPART

Finansinspektionen

Box 7821

103 97 Stockholm

ÖVERKLAGAT BESLUT

Finansinspektionens beslut 2017-06-09, se bilaga 1

SAKEN

Anmälningsskyldighet för vissa innehav av finansiella instrument

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

Dok.Id 939691

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
115 76 Stockholm	Tegeluddsvägen 1	08-561 680 00 E-post: forvaltningsrattenistockholm@dom.se www.domstol.se/forvaltningsratt	08-561 680 01	måndag-fredag 08:00-16:30

YRKANDEN M.M.

Kattvik Financial Services AB (Kattvik) yrkar att det överklagade beslutet undanröjs och anför bl.a. följande. Den 18 juli 2016 skedde tvångsinlösen av bolagets innehav av preferensaktier i emittenten Tobin Properties AB (Tobin). Kattvik anmälde detta till Finansinspektionen den 26 augusti 2016, kort efter att bolagets företrädare fått information om att tvångsinlösen hade skett. Kattviks företrädare hade ingen insyn i att tvångsinlösen av aktierna skulle ske och fick heller inte någon information om att så hade skett. Bestämmelserna i marknadsmissbruksförordningen¹ och den delegerade förordningen² omfattar inte tvångsinlösen av preferensaktier. Bestämmelserna i förordningarna behandlar endast transaktioner som utförs av den relevanta personkretsen direkt eller transaktioner som utförs för deras räkning. Det går inte att utläsa av artikel 19 i marknadsmissbruksförordningen eller av artikel 10 i den delegerade förordningen att dessa skulle anses omfatta tvångsinlösen. Det kan inte ens hävdas att tvångsinlösen skulle ligga mycket nära de situationer som behandlas i de nu nämnda artiklarna. Tobin hade i förväg offentliggjort detaljer kring tvångsinlösen av de aktuella preferensaktierna genom ett pressmeddelande. Syftena med underrättelseskyldigheten enligt marknadsmissbruksförordningen och den delegerade förordningen var således i detta fall redan tillgodosedda. Lagstiftaren kan inte ha haft för avsikt att bolaget i det närmaste dagligen ska behöva kontrollera sin depå för att undvika att bryta mot den påstådda rapporteringsskyldigheten. De aktuella bestämmelserna i marknadsmissbruksförordningen och den delegerade förordningen är straffsanktionerade och det finns i 1 kap. 1 §

---

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG.

² Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/522 av den 17 december 2015 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 vad gäller undantag för vissa tredjeländers offentliga myndigheter och centralbanker, indikatorer på marknadsmanipulation, tröskelvärden för offentliggörande, den behöriga myndigheten för anmälningar av uppskjutna offentliggöranden, tillstånd att handla under stängda perioder och typer av anmälningspliktiga transaktioner för personer i ledande ställning.

brottsbalken ett förbud mot analogisk tillämpning av straffbestämmelser. Legalitetsprincipen följer också av Europakonventionen, som gäller som svensk lag. Finansinspektionen har i sitt beslut hänvisat till EU-domstolens dom C-72/15, Rosneft, EU:C:2017:236, p. 162-168. I domen diskuteras huruvida allmänt hållna uttryck såsom t.ex. ”överlåtbara värdepapper” och ”ekonomiskt bistånd” kan anses utgöra ett åsidosättande av legalitetsprincipen. I detta fall är det emellertid inte frågan om något oprecist uttryck. I de aktuella artiklarna är det mycket klart och tydligt uttryckt att dessa endast omfattar transaktioner som utförs av vissa specifikt utpekade personer. Tolkningsutrymmet är därför mycket snävt. Enligt bolagets uppfattning har Finansinspektionen därför brutit mot legalitetsprincipen. Om förvaltningsrätten skulle godta den tolkning som Finansinspektionen har gjort, måste det beaktas att det inte har funnits någon möjlighet för bolaget att förutse Finansinspektionens tolkning av de aktuella artiklarna. Det måste därför anses föreligga så starkt förmildrande omständigheter att sanktionsavgiften bör efterges i sin helhet. Enligt EU ska sanktionsavgifter vara effektiva, proportionella och avskräckande. Med proportionella måste rimligen åsyftas att de ska bestämmas till ett belopp som motsvarar allvaret i den begångna gärningen. I detta fall har avgiften bestämts till den nivå som maximalt kan utgå. Detta kan rimligen inte vara uttryck för en proportionell hantering. Avgiften ska därför reduceras väsentligt.

Finansinspektionen vidhåller sitt beslut och anför bl.a. följande. En obligatorisk inlösen av preferensaktier utgör inte någon ovanlig transaktionsform och är att likställa med en avyttring då en obligatorisk inlösen innebär en förändring av aktieägarens innehav mot ett vederlag. En obligatorisk inlösen utgör således en transaktion i emittentens aktier. De aktuella preferensaktierna har haft en inlösenklausul som ger emittenten rätt att när emittenten så önskar lösa in preferensaktierna till ett på förväg bestämt lösenpris. Det måste således ha varit känt för Kattvik att en sådan transaktion skulle kunna ske. Även om den aktuella transaktionen har utgjorts av obligatorisk inlösen

av preferensaktier måste den anses ha skett för Kattviks räkning. Det har ålegat Kattvik att anmäla transaktionen. Detta har bolaget även gjort, men inte inom den föreskrivna tidsfristen. Det föreligger inte några förmildrande omständigheter som utgör skäl att efterge avgiften. Kattvik kan inte undgå ansvar genom att påstå att bolaget inte kände till att den aktuella transaktionen genomförts. Detta kan heller inte utgöra skäl att efterge avgiften. Kattvik har en skyldighet att med jämna mellanrum kontrollera sin depå. Vad bolaget anfört om hur emittenten offentliggjort information om den obligatoriska inlösen av preferensaktier saknar betydelse för frågorna om sen rapportering och den särskilda avgiftens storlek. Finansinspektionens tillämpning av de i målet aktuella bestämmelserna strider inte mot legalitetsprincipen. Av skäl 28 till den delegerade förordningen framgår att artikel 10 i samma förordning innehåller en vittomfattande icke-uttömmande förteckning över anmälningspliktiga transaktioner. Det går således inte att läsa listan över transaktioner i artikel 10.2 motsatsvis. Vid tillämpningen av de aktuella artiklarna måste istället hänsyn tas till syftet med bestämmelserna. Det framgår av EU-domstolens praxis att icke-uttömmande förteckningar inte strider mot legalitetsprincipen. Av den delegerade förordningen framgår att den behöriga myndigheten ges visst utrymme för skönsmässiga bedömningar av vilka transaktioner som ska anses vara anmälningspliktiga enligt artikel 19 i marknadsmissbruksförordningen. Därmed kan inte heller utfyllnad genom praxis som följer av sådan lagstiftningsteknik strida mot legalitetsprincipen.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Tillämpliga bestämmelser anges i det överklagade beslutet.

I målet är utrett att Kattvik är närstående till en person i ledande ställning i Tobin och därmed enligt artikel 19 i marknadsmissbruksförordningen skyldig att anmäla transaktioner i Tobin. Av utredningen i målet framgår att

Kattvik innehavt 14 500 preferensaktier i Tobin och att dessa den 18 juli 2016 efter ett beslut av styrelsen i Tobin blivit föremål för obligatorisk inlösen (tvångsinlösen) till ett belopp om 110 kr per aktie samt att Kattvik anmält denna transaktion till Finansinspektionen den 26 augusti 2016.

Förvaltningsrätten konstaterar att Tobin har betalat ett lösenbelopp för de preferensaktier som blivit föremål för obligatorisk inlösen. Mot denna bakgrund anser förvaltningsrätten att den aktuella transaktionen utgör en avyttring av preferensaktierna och att transaktionen därmed är anmälningsskyldig enligt artikel 10.2 a i den delegerade förordningen. För att den aktuella transaktionen ska omfattas av anmälningsskyldigheten krävs emellertid även att den är genomförd för Kattviks egen räkning. I förordningarna anges inte vad som avses med att en transaktion genomförs för egen räkning. Enligt förvaltningsrättens mening bör begreppet tolkas utifrån den anmälningsskyldighet för personer i ledande ställning och dem närstående personer som i övrigt uppställs i marknadsmissbruksförordningen samt den delegerade förordningen. Det kan konstateras att förteckningen över anmälningsskyldiga transaktioner enligt artikel 10.2 i den delegerade förordningen är icke-uttömmande och vittomfattande (jfr punkt 28 i förordningens inledande skäl) och bl.a. omfattar flertalet transaktioner som utförs av tredje man men även vissa automatiska transaktioner. Mot denna bakgrund anser förvaltningsrätten att syftet med regleringen av anmälningsskyldigheten inte kan ha varit att begränsa denna till transaktioner där personen i ledande ställning på något aktivt sätt agerar för att vidta en transaktion. Detta innebär att den aktuella transaktionen får anses utförd för Kattviks egen räkning även om bolaget inte aktivt agerat i samband med transaktionen. Bolaget har således varit skyldigt att anmäla transaktionen till Finansinspektionen.

Beträffande det överklagade beslutets förenlighet med legalitetsprincipen gör förvaltningsrätten följande överväganden. Artikel 19.1 i marknadsmiss-

bruksförordningen innefattar varje transaktion som personer i ledande ställning samt dem närstående personer genomför för egen räkning. Bestämmelsen har således ett vidsträckt tillämpningsområde. I den delegerade förordningen finns en förteckning över vissa specifika transaktionstyper som omfattas av anmälningsskyldigheten. Det måste dock beaktas att det här är frågan om en icke-uttömmande förteckning som specificerar den generella bestämmelsen om anmälningsskyldighet som finns i 19.1 i marknadsmissbruksförordningen. Den aktuella regleringen anger således inte specifikt vilka transaktioner som ska omfattas av anmälningsskyldigheten. Regleringen får dock enligt förvaltningsrättens mening anses vara tillräckligt precis för att det ska vara möjligt för en enskild att utläsa vilken underlåtenhet som kan leda till att en särskild avgift påförs (jfr C-72/15, Rosneft p. 166). Med hänsyn till det nu anförda anser förvaltningsrätten att Finansinspektionens beslut får anses förenligt med legalitetsprincipen i den bemärkelse som avses i artikel 7 i Europakonventionen och artikel 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det som bolaget anför i övrigt i detta avseende föranleder ingen annan bedömning.

Enligt 21 § första stycket 3 lagen (2000:1087) om anmälningsskyldighet för vissa innehav av finansiella instrument, AnmL, i dess lydelse före den 1 februari 2017, ska den särskilda avgiften beräknas till 10 procent av ersättningen för aktierna. Förvaltningsrätten konstaterar att Finansinspektionen har beräknat den särskilda avgiften i enlighet med vad som föreskrivs i det nu nämnda lagrummet.

Av 23 § AnmL, i dess lydelse före den 1 februari 2017, framgår att en särskild avgift får efterges helt eller delvis om överträdelsen är ringa eller om det annars finns särskilda skäl. I förarbetena till bestämmelsen framhålls bl.a. att en nyanserad och inte allt för restriktiv bedömning ska göras samt att det finns ett ökat utrymme för att beakta förmildrande omständigheter i

de enskilda fallen (prop. 2004/05:142 s. 155 f. och 180 f.). Med hänsyn till att beloppet på den aktuella transaktionen uppgått till 1 595 000 kr samt att anmälan till Finansinspektionen gjorts över en månad för sent, anser förvaltningsrätten att överträdelsen inte är att betrakta som ringa. Även med beaktande av det som bolaget anfört om att det inte haft möjlighet att förutse att tvångsinlösen av aktierna skulle komma att ske, anser förvaltningsrätten att det inte kan anses ha förelegat något hinder för bolaget att göra anmälan inom föreskriven tid. Särskilda skäl för eftergift föreligger därför inte.

Sammantaget anser förvaltningsrätten att Finansinspektionen har haft fog för sitt beslut att påföra bolaget en särskild avgift. Överklagandet ska därmed avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i bilaga 2 (DV 3109/1A).

Ulrika Melin

Chefsrådman

Nämndemännen Peter Brandqvist, Lars-Åke Henriksson och Maria Lindqvist har också deltagit i avgörandet.

Andreas Thörnroos har föredragit målet.